

ДОБРИ ДРУГАРИ

Бѣше падналъ първиятъ снѣгъ. Първанъ излѣзе отъ кошарата. Сънливитѣ му очи силно запримигаха отъ бѣлотата на снѣга.

— Шарко, Шарко-о-о! — развика се той въ студената утринъ.

Дотърча голѣмо овчаарско куче и завъртѣ опашка, затѣка се до колѣнетѣ му.

— Знаешъ ли, защо те викамъ? — почва галъвно да му говори Първанъ. — Искамъ да те нахраня, па тогава ще трѣгна за училище. Я вижъ, какъ е навалѣло. Студено е, нали? А презъ зимата, ако си гладенъ, студътъ се усѣща по-силно.

Очитѣ на Шарко радостно свѣткаха. Козината му бѣше настрѣхнала, но думитѣ на Първана го стоплиха. Много добро другарство свързваше душицѣ имъ.

Първанъ живѣеше въ кошарата при баща си срѣдъ китния роденъ Балканъ. Нѣмаше кжде да иде, тѣй като майка му бѣ умрѣла презъ есенъта. Малъкъ бѣше той, едва деветъ годишенъ, но сърдцето му бѣ винаги готово да прави добро и само добро на хора и на животни. А кавалчето, което получи като подарѣкъ отъ баща си, не слизаше отъ рѣцетѣ му. Засвирише ли нѣкоя народна пѣсенчица, и звездичкитѣ дори се унасяха отъ свирнята му и трѣпнаха усмихнати въ дълбокото тъмно небе.

Едно само бѣше лошото. Първанъ трѣбваше да изминава близо три километра пѣтъ отъ кошарата до селото, докато иде на училище, което той много обичаше. Трѣбваше да върви презъ гората, цѣла покрита съ снѣгъ. Тога за него бѣше и страшно, и уморително. Лѣтосъ бѣше друго — всичко потѣвѣше въ зеленина, и птичкитѣ весело пѣха въ ранното утро срѣдъ гората. Ами сега? Следъ като падна този снѣгъ? И страшно, и опасно. Гладнитѣ звѣрове само това чакатъ, скрити нейде задъ мъглата въ дола...

Той сякашъ се не решаваше да трѣгне, като гледаше облѣченитъ въ дебелъ бѣлъ кожухъ хълмове и поля. Затова, баща му го приближи и му каза:

— Не ходи днесъ, сине, на школото.

— Ами! — въртна глава Първанъ... — Искашъ да си изпусна урока ли? И учителката да ми пи-

ше отсъствие, нали? Не, тате, ще ида. Азъ бързо ще изтичамъ. Колко е пѣтъ! Нищо и никакви три километра.

И Първанъ, опасалъ презъ рамо торбичка, побърза да нагази дълбокия снѣгъ. Отначало той радостно ровѣше снѣга съ гуменитѣ си цървулки и си подсвиркуваше високо. Но скоро се

